

عنوان مقاله:

بازی نشانه ها و ترجمه شعر

محل انتشار:

فصلنامه زبان پژوهی، دوره 3، شماره 5 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

فرزان سجودی - هیئت علمی دانشگاه هنر تهران

فرناز کاکه خانی - دانشجوی کارشناس ارشد زبان شناسی دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

در این مقاله، از منظری نشانه شناختی و برمبنای مکتب پسا ساخت گرایبی به ترجمه شعر نگریسته ایم. توجه به بازی و سیلان نشانه ها در فضای باز گفتمان شعر، روابط بینا نشانه ای و بینا متنی و وجود رمزگان های فرهنگی درون متن شعر، رابطه ترجمه و سپهر نشانه ای از مباحث مورد توجه ما در این مقاله است. ترجمه شعر همواره عرصه ای بحث برانگیز و قابل تامل بوده و یکی از مسائلی که این کار را دشوار می کند، بازی نشانه ها و حضور رمزگان فرهنگی است. به یقین، ترجمه های تحت اللفظی توان انتقال کیفیت شعری را ندارند و در بسیاری از ترجمه ها، روابط درون متنی و بینا نشانه ای و حتی ماهیت نشانه ها تغییر می کند. هدف ما از نگارش این مقاله آن است که نشان دهیم هنگام ترجمه شعر، برخی نشانه ها حفظ می شوند، برخی به نشانه های متناسب با رمزگان فرهنگی زبان مقصد تغییر می کنند و بعضی هم محو می گردند. بدین منظور، ترجمه های کریم امامی و احمد محیط را از شعر های شاعرانی چون سپهری، فروغ فرخ زاد، شاملو و نیما یوشیج بررسی کرده ایم تا نشان دهیم که بازی نشانه ها ترجمه شعر را دشوار می کند. از سویی دیگر، در روند ترجمه، مترجم پیوسته در فضایی بینا فرهنگی میان فرهنگ زبان مبدا و مقصد قرار دارد. در این فضا، رمزگان های مشترکی وجود دارند که فضای نشانه ای گسترده ای را می سازند. این فضای بافتمند فرهنگی و تاریخی، همان سپهر نشانه ای است. در فرایند ترجمه، از یک سپهر نشانه ای به سپهر نشانه ای دیگر می رویم.

کلمات کلیدی:

گفتمان شعر، سیلان نشانه ها، رمزگان فرهنگی، ترجمه بینا فرهنگی، سپهر نشانه ای

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1016840>

